

Cuvântul Vieții

August 2026

**„Sufletul meu îl preamărește pe Domnul”
(Lc 1,46).**

În primul capitol al Evangheliei sale, Luca ne oferă singura pagină din Noul Testament în care protagoniste sunt două femei, Maria și Elisabeta.

Elisabeta trăia într-un sat aproape de Ierusalim, la aproximativ 150 km de Nazaret. Imediat după ce a primit vestirea îngerului că va deveni mama lui Isus (Lc 1,26-38), Maria pornește în această lungă călătorie. Nu cunoaștem detaliile drumului, știm doar că s-a îndreptat în grabă spre munți. Dar de ce merge acolo?

Maria merge pentru a împărtăși această bucurie cu cineva care, asemenea ei, primise de la Dumnezeu harul de a aștepta un copil și pentru a-i fi alături și a o ajuta în ultimele luni de sarcină. Este istoria a două femei, a două maternități imposibile. Cine ar fi putut să o înțeleagă mai bine pentru a împărtăși această experiență? Din această întâlnire izvorăște cântarea Magnificat.

„Sufletul meu îl preamărește pe Domnul”.

„Cuvintele ei sunt expresia unei mari iubiri și a unei bucurii foarte vii, ceea ce explică de ce sufletul și viața ei se înalță în duh. Maria nu spune: Eu îl preamăresc pe Dumnezeu, ci sufletul meu; ca și cum ar vrea să spună: întreaga mea viață și toate simțurile mele sunt susținute de iubirea lui Dumnezeu [...]”¹, scrie Martin Luther în comentariul său la Magnificat.

Verbul „a preamări”, a face mare, dezvăluie un sentiment de bucurie născut din descoperirea că Dumnezeu este mai mare decât ne-am fi așteptat. Acestei bucurii îi corespund o profundă smerenie și un profund sentiment de recunoștință.

Așa cum subliniază Ermes Ronchi, „Magnificat este Evanghelia Mariei, vestea ei cea bună care ajunge la toate generațiile”. De zece ori tânăra din Nazaret repetă: „El a făcut...”², ca un fel de nou decalog, de zece noi porunci care răstoarnă logica lumii.

Este firesc să ne întrebăm dacă am păstrat simțul uimirii și al mirării în viața noastră de zi cu zi și în rugăciune, în fața a ceea ce Dumnezeu a făcut și continuă să facă. Fără deschidere față de noutate și surprizele Sale, fără uimire, credința devine o rugăciune obosită care, treptat, se stinge și devine o simplă obișnuință socială³.

¹ Martin Lutero, *Comentariu la Magnificat*, 1520, <https://www.associazionelec.it/wp-content/uploads/2017/09/1.3-Lutero-testo-commentomagnificat.pdf>.

² Ermes Ronchi, *Magnificat, una finestra aperta sul futuro*, Avvenire, 12 agosto 2021.

³ Cfr. Papa Francisc, *Angelus*, Piazza San Pietro, Roma, 4 iulie 2021.

„Sufletul meu îl preamărește pe Domnul”

Cântarea Mariei nu este doar o rugăciune intimă de laudă, ci o laudă profetică, caracterizată printr-o constantă referire la Scripturi⁴, care indică direcția istoriei conform inimii lui Dumnezeu. A-L lăuda înseamnă a te alătura celor mici, a crede că lumea poate și trebuie să se schimbe.

Cuvintele acestui imn ne invită să înțelegem intervenția mântuitoare a lui Dumnezeu în istoria noastră personală și comunitară, de la experiența proprie la cea universală, de la momentul prezent până la cerurile noi și pământul nou pe care revoluția socială a Evangheliei îl inaugurează.

„Sufletul meu îl preamărește pe Domnul”

Aceste cuvinte ne invită și pe noi să facem din viața noastră o laudă vie, să recunoaștem în fiecare zi „lucrurile mari”, să ne unim glasul cu cel al Mariei pentru a proclama că Dumnezeu este credincios, că mila Sa se întinde din generație în generație și că împărăția sa de dreptate și iubire se realizează deja între noi.

Chiara Lubich a surprins această dimensiune revoluționară a cântării Mariei atunci când le scria tinerilor: „Citește Magnificat și vei găsi prima și cea mai puternică pagină a doctrinei sociale creștine. Cine, și când, o va realiza pe deplin?”⁵.

⁴ Cfr. Gérard Rossé, *Il Vangelo di Luca*, Città Nuova, 1992, p.69.

⁵ *Detti Gen*, Città Nuova, Roma 1969, p.57 (4a ed. 1974).

Întrebarea rămâne deschisă și ne interpelează. Intervenția lui Dumnezeu nu ar trebui să rămână limitată la intimitatea inimii, ci trebuie să se manifeste în relații, în viața comunitară, în țesătura generațiilor care vor veni.

Îngrijit de Patrizia Mazzola și echipa „Cuvântul Vieții”.

Contact: Bulevardul Nicolae Titulescu, nr. 36, bl. P17, sc. 1, ap.21, 400420 Cluj-Napoca | info@focolare.ro - www.focolare.ro | Dacă doriți să colaborați la difuzarea Cuvântul Vieții, o puteți face prin contul: OPERA PREA SFINTEI MARIA - MISCAREA FOCOLARELOR - RO20 BACX 0000 0001 3108 1004, specificând conceptul: „Răspândirea Cuvântului Vieții”.